

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: BALTHASAR. (H. Heine.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "BALTHASAR. (H. Heine.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid93436/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

DUELLER.

(H. Heine.)

To Oxer paa en Bondegaard
 faldt i Disput, og den var haard.
 De havde begge let til Vrede,
 og som det gaar i Stridens Hede,
 snart har den ene Ordets Helt,
 den anden for en *Æsel* skjældt,
 da *Æsel* er Skjældsord mod en Oxe,
 saa maatte de tvende John Bull'er boxe.

Paa selvsamme Gaerd og til selvsamme Tid
 geraaded ogsaa to *Æsler* i Strid.
 Langørernes Lidenskab voxed med Hast.
 omsider den enes Taalmodighed brast,
 og mens hans vilde „Y-a“ gjalder,
 Medæslet han for Oxe kalder.
 I ved, at intet et *Æsel* kreperer,
 som naar man det Oxe titulerer.

En Tvekamp fulgte, de sloges og bedes,
 med Hoved og Hove de stødtes og strædes
 med mangt et Spark i hinandens Podex.
 som det er befalet i Ærens Kodex.
 Og hvad er Moralen i dette vort Digt?
 Duel kan blive bydernde Pligt:
 Om Løjtnantsspiren betitles en Praas, —
 nuvel, det er klart, at saa maa han slaas.
 1897.

BALTHASAR.

(H. Heine.)

ALT hylede Nattens Klædebon
 sig tykt og tæt om Babylon.

Men ovre i Balthasars Slot
 dér flimrer Lys, der støjes raat.

Der gjorde Kongen Gjæstebud
 for Riddersmænd i Silkeskrud.

Der tømte Mændenes skinnende Rad
 den funklende Vin af gyldene Fad.

Og Bæger mod Bæger i Tumlen klang,
 og Kongen jubled, og Ridderne sang.

Og Kongens Kinder gløded af Blod,
 og Vinen hidsed hans vilde Mod.

Han rejser sig op fra Drikkebord
 og haaner Gud med bespottende Ord.

Han bryster sig frækt, hans Haan er vild,
 og Ridderne brøler Bifald dertil.

Og bydende vendte sig Kongen om. —
 en Tjener forsvandt, paany han kom.

Han bar paa sit Hoved de gyldne Kar,
 fra Jahves Tempel de røvede var.

Balthasar greb — den forvorpne Mand —
 et heiligt Bæger, fyldt til dets Rand.

Det tømte han pludselig til dets Bund
 og raabte højt med fraadende Mund:

„Jehova, jeg sværger dig evig Haan,
 thi jeg er Konge i Babylon!“

Dog næppe de grufulde Ord henklang,
 før Angstens Sved ham af Panden sprang.

Den gjaldende Latter forstummed i Hal,
 og der blev dødsensstille i Sal.

Og set og set paa den hvide Mur
der tegned sig sort en Haands Figur.

og skrev, og skrev paa Kalkvæggen grant
Ildtegn ved Ildtegn, skrev og forsvandt.

Balthasar sad der med stivnet Blik,
hans Knæ og Hænder bævende gik.

De Riddere gøs, den larmende Fryd
var længst forstummet, ej mindste Lyd.

De Magere kommer, dog ingen formaar
at tyde de Tegn, der paa Væggen staar.

Men samme Nat slog Ridder og Træl
Balthasar, Babylons Konge, ihjel.

²/₁₀ 1898.

HENSIGTSMÆSSIGHED.

(H. Heine.)

TVENDE Ben har Gud os givet
til at stræbe frem i Livet,
vilde ej at Adamsætten
skulde klæbe fast til Pletten —
thi en gammel Stilstands-Ploug
havde kun ét Ben behov.

Og af Øjne fik vi to
til at dømme klart og tro —
for at tro hvert skrevet Pluk
var ét Øje mer end nok;
to Gud gav os — ikke fler —
at vi rigtig maatte fatte
denne skønne Verdens Skatte,
skabt til Menneskets Plaser.